

# aicov

גיא עדן

2022-04-08



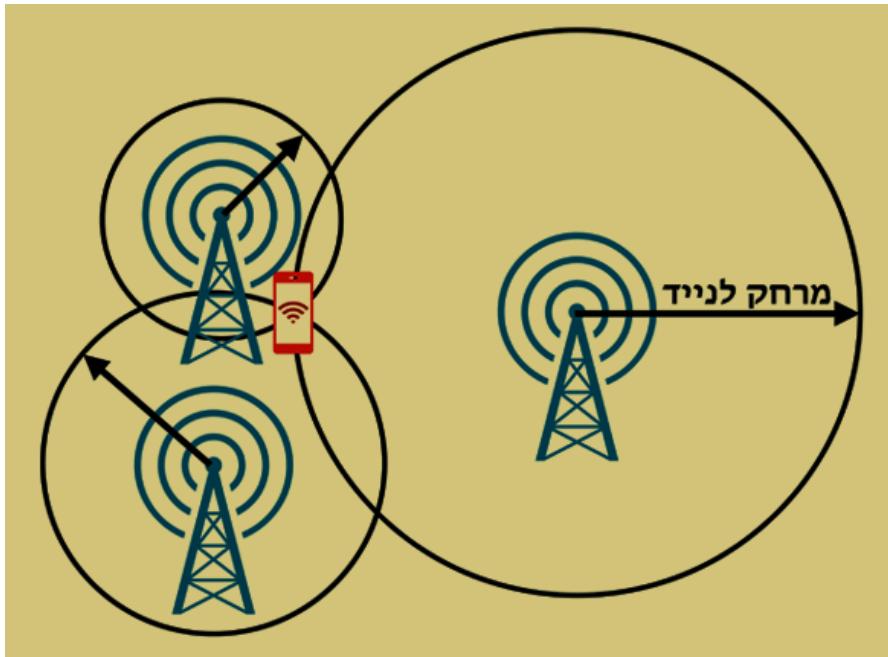
# aicōn

גיא עדן

2022-04-08

חמישי בערב.

אפריל 2022



ענת שבה הביתה ב 7, ושאלה אם עידן חזר. אמרתי לו שלא.

סיפרה שמוזר, כי כשדיברה איתה בחמש, אמר שהוא על הרכבת, עליה בתחנת השלים.

ביקשה שיתקשר אליו כשייריד בתחנה בראשלץ, שאסוסף אותו מתחנת הרכבת.

התקשנו, הוא לא עונה. התכתבנו עם כל החברים שלו, אף אחד לא יודע. כתבתי לו סמס, ווטסאפ, טלגרם, סיינגל, כלום. אני רואה שההודעות מגיעות. אבל לא נקראות.

אני מתכתב עם חבריו מהיחידה, הם אומרים לי שכבר כמעט אין אף אחד ביחידה. כולם יצאו הביתה לשבת. שלחו הודעה בווטסאפ הקבוצתי. אבל אין תגובה.

התקשרנו למפקד שלו, והודיענו. הוא פותח אירוע מול החמ"ל. מבטיח לעדכן. הדקות נוקפות. החברים שלו מתעניינים. שואלים. אבל עידכוון אין. לא חם"ל ולא געלים. אני בוחה במסך, מנסה להזעקה. ענת לא יכולה לשבת בבית, היא חייבת להרגיש שהיא עשויה משהו. לkerja הרכבת, ונסעה לחפש מצלמות אבטחה בתחנת הרכבת.

התקשרתי למפקד של המפקד שלו, מפקד היחידה, וביקשתי שיוכנו את הטלפון שלו. בודאות, אם מישו יכול, הם יכולים. ענת חותפה לי את הטלפון מהיד, ואומרת למפקד שהיא לא אופטימית. בכלל לא אופטימית.

זו השעה המכירתה בחיים. הדמיונות נודדים למקום לא סימפטיים. אני סוקר את אתרי החדשות, בחיפוש אחר רמזים. אבל לא יהיה רמזים לפני ההזעקה למשפחות. מסתכל לראות אם יש עיכוב בזמן הרכבות. והימים ימי פיגועים. ועדין על מדים. בלי נשך. ומודיעים על פיגוע ירי בתל אביב. עם הרוגים.

בשעה 8 ענת יצא מהבית, לוקחת צדור ולויום מהשכנה. היא לא עומדת בזה יותר. הוא לא אחד שנעלם בדרך כלל. עידן הילד המכראי הארץ.

המפקד התקשר, וביקש אישור לאכנן את הטלפון שלו. רשאי, רשאי. וודאי שרשי.נו,jalala, תאכן כבר. אולי הוא כבר בשכונת שג'עיה בעזה, עד שתזוזו עם האיכון הזה.

זכרתיי לפני עשר שנים, ביום כיפור, ספר נעלמה. חיפשנו אותה בכל השכונה, התקשרנו לכל החברים, חיפשנו בשכונות הקרובות, קב' ווטסאפ, ובסוף היא התחבאה בבית.

החליטתי לעלות לקומה ה - III. הדרلت שלו נעה. דפקתי בכת, הוא התעורר. אחרי שהקפצנו את כל מודיעין על הרגליים. התקשרתי לענת בהילות, להרגיע, היא עם הולמים ביד. עוד לא בלעה. התקשרתי למפקדים, לומר להם שהכל בסדר. שיסגרו את האירוע.

אמר שהוא הגיע הביתה, ליאור ואני לא היו, אני ישכתי בממ"ד, הוא לא רצה להפריע לי, ולכן עלה לחדר שלו, לישון, ושם את הטלפון שלו על שקט.

הרגשנו שקיבלו את הילד שלנו בחזרה, במתנה.

טוב שלא איכנו את הטלפון. [“אממם... הילד שלכם בבית. חשבתם לחפש אולי בחדר שלו?”]

עדין נזף בנו, הרי ברור שלפני שפונים למפקד היחידה, מחפשים אם אני בחדר... איזו פאדייה עשיתם לי.

כל הסאגה הזו הרגישה כמו צי יום, אבל סך הכל חלפה לה שעה אחת.

יצאתי לסיוור שאיפת אוויר עם הכלב. להרגע. לפזר את הקורטיזול. וכשיו אני גם מתפנה לברר עם חברי התל-אביבים, האם כולם בטוב. בכל זאת יום פיגוע היום.

---

-- ילדים זו שמחה